

trekken zonder goede « disk ». Zo iets zou de seining van gans een lijn in de war kunnen sturen en vertragingen veroorzaken. En, treinen die niet op het uur rijden, betekenen slechte dienst voor de klanten van het spoor. Van klanten gesproken : moest er zo eens niemand aanwezig zijn en opletten gedurende de spitsuren, wanneer de reizigers hun fietsen afhalen en terugbrengen in de bagagebewaarpplaats, wel, ik geloof dat alleen al in de militaire basis van het vliegveld van Evere alles een beetje in rep en roer zou staan. Want, onder ons, zo wat een honderdtal van die militairen plaatsen hun fiets bij ons. Die jongens moeten 's morgens toch op tijd op hun werk geraken en 's avonds mogen ze hun trein niet missen. De facteurs van de bagage en de chef kunnen het best doen zonder de klachten van die mannen. Er zijn er ten andere ook maar weinig of geen.

En dan die gesloten wagens. De klanten moeten nu wel, na gebruik, de wagens grondig reinigen. Maar allen doen ze dat niet en wanneer in een gesloten wagen, bijvoorbeeld, cement of scheikundige poeders vervoerd werden, dan moet men die wagen nog eens een goede beurt geven vooraleer hem ter beschikking te stellen van de duivenmaatschappijen of witloofuitvoerders. Moesten wij daar niet voor zorgen dan zou waarschijnlijk al de moeite van de handelsdiensten om dat vervoer door ons te laten doen, tevergeefs geweest zijn.

En zo kwam ik eens met een nogal zware stouwketting langs het dienstgebouw van groep C. Mijnheer Daen, de onderchef, stond aan de deur. « Wel Warke, zei hij, die lange en sterke ketting is maar juist zo sterk als één van haar schakels en dan nog wel de zwakste ! » Ik heb daarover nagedacht. Mijnheer Daen had gelijk en ik vind dat de sterkte van die ketting goed in vergelijking kan gebracht worden met ons spoorwagensberoep. Alle spoorwagens werken voor éénzelfde zaak, zowel degenen die zorgen voor het aanleggen en onderhouden van de spoorbaan als degenen die belast zijn met de elektriciteit en de seinen, zowel diegenen die instaan voor de machines als die welke de treinen doen rollen, de mannen van de bureaus zowel als de meestergasten, de grote bazen evenzeer als de kleine lampenist. Ieder werk dat wij volbrengen is een schakel in een lange ketting van diensten voor het land en onze medemensen. En met deze ketting wordt het voortbestaan van onze spoorweg en onze eigen welstand voortgetrokken. Willen wij dat men deze ketting nooit vervange, willen wij dat deze ketting nooit breke, dan zorgt elkeen ervoor dat hij zijn werk zo doet dat het een schakel vormt van het allerbeste staal. Dan mag komen wat wil : het land zal er wel bij varen, onze spoorweg zal voortbestaan en onze welstand zal vooruitgaan.

Dit is nu eens serieuze praat van Warke Snerks, lader in het station van Schaarbeek.

VANHENGEL, H.G.

2e PRIJS

SCHRIJVERS

NIEUWSGIERIG bekijk ik de man vóór mij die, vriendelijk lachend, niet ophoudt met op mijn schouder te kloppen.

« Een eeuwigheid geleden sinds we mekaar nog gezien hebben, hé ! »

Tevergeefs tracht ik hem ergens thuis te brengen, maar ik slaag daar niet in en toch ben ik er zeker van hem goed te hebben gekend. Maar waar ?

« Ja, een eeuwigheid geleden », antwoord ik, enigszins in de war door die ongewone hartelijkheid. « Hoe is het met U ? Al getrouwd ? » Onderwijl blijf ik mijn hersenen pijnigen over waar ik die kerel toch ergens kan ontmoet hebben.

« Natuurlijk ben ik getrouwd ! En U ? Ik heb al drie kinderen. »

« Verdomme, denk ik, hoe heet die vent toch. »

Waarschijnlijk verkeert hij in hetzelfde geval, want plots, tot mijn niet geringe opluchting, houdt hij op met mijn schouder te bewerken en zegt verontschuldigend :

« Excuseer me, maar uw naam wil me niet meer te binnen schieten. Het is ook zolang geleden, nietwaar. »

— Gek, zeg ik lachend, maar ik verkeer in hetzelfde geval. Laat ons eens raden : op St. Lievens ?

— Nee, zegt hij, ik was op St. Jan.

— Dan was het bij de troep ! Klas '38 !

— Natuurlijk, kerel ! »

Het is of plots de jaren van ons afvallen en spoedig halen wij reeds lang begraven herinneringen op. Als we ten slotte afscheid van elkaar nemen vraagt hij terloops waar ik werk.

« Bij de spoorweg. » Ik zeg het ietwat aarzelend.

« Watblijft ! Hoe ben je daar verzeild geraakt, zeg ! »

— Och, hoe komt zo iets. Een vast werk... een goed pensioen... » Ik houd stotterend op, omdat hij me vol medelijden bekijkt.

« Ik dacht dat bij de spoorweg enkel halve garen werkten », antwoordt hij, niet zonder een tikje spot.

Even blijft het stil. Ik kan hem zo maar niet dadelijk weerleggen en als ik naar zijn ogen kijk zie ik zijn medelijden uitgroeien tot een onmetelijk erbarmen.

« Wat richt je daar uit ? »

— Schrijver, zeg ik zonder het minste enthousiasme.

— O, dat is wat anders », merkt hij op en kijkt me nu met zijn blauwe ogen bewonderend aan.

« Al wat verschenen ? »

— Wat verschenen ? » Het klinkt erg onnozel.

« Je bent toch schrijver ! Of niet ? »

Ik kijk op mijn horloge ; het is hoog tijd. Gauw neem ik afscheid zonder nog op zijn verdere vragen in te gaan en spoed me naar het kantoor. Het gesprek begon werkelijk een beetje té verwarrend te worden.

**

Schrijver bij de spoorweg !

Ik kijk naar mijn collega's, naar de hoop paperassen vóór mij op mijn lessenaar en onwillekeurig denk ik dat die kerel die ik daareven ontmoette wel eens gelijk kon hebben. Niet dat mijn collega's er uitzien als halve garen, integendeel ! Maar de nutteloze dwaasheid van mijn schrijf- en typewerk lijken me plots zo vaststaand dat ik moedeloos mijn « bic » tussen de vingers laat hangen.

Ik heb ooit ergens gelezen dat de spoorweg één grote familie is, één onmetelijk raderwerk en dat elke bediende, elke werkman, of wat hij ook zijn mag, in dit ingewikkelde raderwerk een onmisbaar klein wieltje is. Dus, als ik uitval zou dit mechanisme niet meer lopen... Och, kom !

Men beweert eveneens dat ieder bij de spoorweg zijn zinnvolle plaats inneemt...

Zit ik hier op mijn plaats ? Ben ik een zinvol onderdeel van dat prachtig geheel dat men de N.M.B.S. noemt en draag ik bij tot het algemene welzijn ?

Voor zover ik me herinner, heb ik steeds gehoopt iets te worden in het leven, iets te produceren waarop ik met fierheid zou kunnen neerkijken. Als ik even terugblik zie ik niets anders dan één massa onproductief werk, één hoop paperassen zonder enige zin ; werk van anderen dat door mijn handen gaat om

weer anderen bezig te houden met datzelfde krankzinnige geschrijf.

« Een hoop halve garen », zei mijn vriend.

Machinisten rijden hun treinen, seingeveren trekken hun handels en stippelen, langs hun veelkleurige lichten, de veilige weg. Stationschefs fluiten wuivend naar de voortstormende treinen waarin de reizigers glimlachen naar de wachter...

Als ik vanavond naar huis ga, zal mijn lichaam vermoeid zijn ; vermoeid van het heen en weer geloop, van het typen en het vele schrijfwerk en mijn geest dof en lusteloos...

Schrijver bij de spoorweg ! Is het geen gek eufemisme.

Nee, wij kunnen niet de pretentie hebben een radertje te zijn, hoogstens het bescheiden vermoeden in ons dragen een van die minuscule tandjes van zo'n radertje te zijn, zó klein dat zelfs als zo'n tandje uitvalt, het wiel lustig doordraait.

Maar stel eens dat verscheidene van die tandjes uitvallen ! Dan loopt het wiel vast en valt heel het raderwerk stil. Zo onmisbaar zijn we dan toch ook weer niet.

Wij zijn immers de eenvoudige ridders van de « bic » die het verband vormen tussen machinist en stationschef, tussen spoorlegger en inspecteur, tussen inspecteur en groepsbureaus, tussen groep en directie, tussen particulier en maatschappij. Zonder dat zou er helemaal geen verband zijn en zou het geheel afbrokkelen en vergaan. Wij vormen niet de stalen gebinten noch de harde stenen, maar het niettemin onmisbaar cement en wij mogen, in volle nederigheid, oprecht fier zijn dat alles zo stevig met elkaar verbonden blijft, zelfs al doet het soms een beetje pijn door het truweel van de onmiddellijke chef tussen de stenen te worden geplet — figuurlijk bedoeld natuurlijk !

Halve garen !

Nee, wij hebben onze fierheid ! Neem me niet kwalijk dat ik mijn « bic » met wat meer kracht tussen mijn vingers nijp en met een rechtmatige trots rond mij zie naar die gekromde ruggen van schrijvende schrijvers. Bij ons geen spreuken noch schreeuwende slogans. Wij beroepen ons niet op solidariteit omdat wij van nature uit solidaire zijn.

Ik hoop dat ik, bij het naar huis gaan, opnieuw tegen mijn vriend aanloop. Het zou me nu erg gemakkelijk vallen hem diets te maken dat een schrijver aan de spoorweg geen schrijver is in de zin die hij bedoelde, maar eenvoudig een schrijver is, die schrijft... zonder meer. Maar met dat schrijven iets in stand houdt dat waarlijk groots is ; de verbondenheid van een gemeenschap waarin ieder zijn specifieke plaats bekleedt, zijn eigen onbetwistbare rechten en plichten heeft. Of niet !

Jos DE BOCK.